

OP HET STRAND

Met juttersfietsen onderweg

Als de Tim en Tamara het huisje van Opa Sippelaar binnenrennen, is opa Sippelaars woonkamertje helemaal vol. Er staan links en rechts van zijn tafel fietsen met de wielen omhoog, opa staat er met een oliespuitje bij. Als hij de kinderen ziet, roept hij "Jaaaah, daar zijn jullie weer!" Hij spreidt zijn armen uit, maar dit keer aarzelen de kinderen om hem te omhelzen. Druppeltjes zweet druipen uit opa's baard, zo hard heeft hij gewerkt. Wat is hij toch aan het doen? Opa draait een fiets om: het is geen nieuwe fiets, dat zien de kinderen wel. Voorop zit een houten kist, best groot. Aan het stuur zit een rode zakdoek en aan de bagagedrager zitten drie stukken meterslang touw van verschillende diktes. "Dit zijn jullie juttersfietsen" zegt Opa Sippelaar trots. "Zelf gemaakt van vijf afgedankte fietsen ". In het huisje op Ameland heeft de tweeling een mountainbike en thuis in Amsterdam een racefiets..... Ze hebben helemaal geen fietsen nodig, maar toch zijn ze er zó blij mee. Want met deze fietsen gaan ze het strand op met opa Sippelaar en gaan ze juttten, dat begrijpen ze allang. Even later staan de fietsen buiten en racen ze over de paadjes. Het water uit de plassen spat op, Tim roept naar opa: "Cool, we hebben nog nooit een oude fiets gehad." Opa lacht: "Die fietsen zijn goedgekeurd, dat zie ik wel!"

Het strand is iedere dag anders.

De volgende morgen staat opa al in alle vroegte voor hun huis en doet een uil na. Dat heeft hij afgesproken. De tweeling schrikt wakker en even later glijden ze al over het dak, wat bijna tot op het duin reikt, naar beneden. Mama hoort het echter toch: "Dit is wel wat erg vroeg, Opa Sip!" roept ze "De kinderen moeten eerst ontbijten en aangezien we nog uren willen slapen, gaat dat nog wel even duren!" Opa houdt een zak met boterhammen in de lucht: "Voor ontbijt is gezorgd, voor het tweede ontbijt met u zijn ze weer terug. Kom we gaan! Het tij wacht niet". Wat hij bedoelt, zien Tim en Tamara als ze bij het strand aankomen. Het is pas vloed geweest; op het strand slingert zich een natte streep, die ze gaan volgen. Tot aan die streep is tijdens de laatste vloed het water gekomen en als er iets is aangespoeld, kun je het langs die streep, de hoogwatervloedlijn, vinden. Opa en de kinderen fietsen richting Buren en het Oerd. "Wat zoeken we eigenlijk" vraagt Tamara. "Dat weet je niet van tevoren" vertelt opa Sippelaar. "We zullen wel zien". Tim en Tamara merken dat er verderop ook fietsers rijden, die langzaam de vloedlijn afspeuren. "Kijk opa", wijzen ze "die mensen daar zijn ons voor. Zo vinden we natuurlijk niets. We moeten harder fietsen en ze inhalen". Opa lacht; zo mag hij het horen! De tweeling heeft de goede juttersmentaliteit. Ze racen vooruit en ontdekken dat het opa Jacob en hun vriendinnetjes Amy en Ilse zijn, die ze kennen van het paaseigooien.

Ook juttersfietsen.

Amy en Ilse rijden op dezelfde juttersfietsen als zij. “Jullie begrijpen toch wel” zegt opa Jacob “dat ik de Sippelaar wel moest helpen om de fietsen in elkaar te zetten. Anders zou er nog steeds een stapeltje van vijf oude, roestige fietsen met banden er bovenop liggen. Opa Sippelaar heeft twee linkerhanden”. “Ja maar, opa Sippelaar is links, net als wij” lacht Tamara, ze weet wel dat opa Jacob en opa Sip elkaar altijd plagen. Nu speuren ze met hun zessen langs het strand. Ze vinden van alles: schelpen, stukjes steenkool, heel oud, bijna vermolmd hout, een stuk vissersnet en ook kleinere en grotere planken. Nu begrijpt de tweeling waar het touw aan hun bagagedrager voor dient. De opa’s leren hen om een plank langs de fiets van Tim te binden. Het is anders niet zo eenvoudig om straks met de juttersbuit weer naar boven te komen bij de steile duinovergang.

Barnsteen.

Nu ze toch stil staan, hebben de meisjes de kans om heel goed te zoeken langs de waterlijn. En ze ontdekken bijna gelijktijdig dat er kleine goudkleurige steentjes liggen op de plek waar ze zoeken. Ilse en Amy houden hun adem in, Tamara bukt zich en pakt een glinsterend steentje op. Ze laat het aan opa Sippelaar zien, die verheugd knikt: “Dit is barnsteen, Tamara! Jij hebt geluk....” Ook Ilse en Amy pakken een paar steentjes op, maar hoe ze verder ook zoeken, meer vinden ze niet. Ze krijgen ieder van Opa Sippelaar een klein glazen potje want “eigenlijk moet ieder meisje zo’n barnsteenpotje hebben. Dan kun je sparen tot je genoeg hebt om een sieraad van te laten maken”. Opa Jacob kijkt de Sippelaar wat wantrouwend aan: opeens vinden ze barnsteen en hij heeft ook al glazen potjes voor de meisjes bij zich. Opa Sippelaar knipoogt naar hem en hij haalt een stukje barnsteen uit zijn jaszak. “Deze heb ik altijd bij me, er zit een vlieg in verstopt!” Ilse vertelt “Ik heb een spreekbeurt gehouden over barnsteen. Toen heb ik die steen laten zien in de klas. Weet je dat deze vlieg er ongeveer 50 miljoen jaar geleden in terecht is gekomen, toen de hars nog plakkerig was? Er was toen een enorm woud in de Oostzee. Daar vandaan spoelen stukken mee naar de Noordzee. We hebben geluk, het is heel bijzonder als je het vindt”. Mama is nog altijd een beetje boos als de tweeling aanschuift voor hun tweede ontbijt, maar dat verdwijnt als ze het barnsteentje ziet. “Ziet u”, glimlacht opa Sippelaar: “Morgenstond heeft goud in de mond”.